

El naixement d'uns músics

CARMELINA CARDONA

En Pau i en Joan eren els meus germans petits, als quals sempre havia acompanyat -"vigilat"- mentre baixàvem a jugar al carrer Bailén de Girona. Els nostres jocs eren amb els veïns d'escala i de carrer. Les nenes ?fèiem cabanes als vagons del tren de Sant Feliu. Els netejàvem per dins. Després venien els nens, que eren els indis o els americans -no ho recordo amb precisió- i ens feien fora per quedar-se'ls ells.

Després, quan vam marxar a viure a Barcelona, per motius de feina del pare, els caps de setmana veníem tota la família a Girona i, si no, ens permetien de venir a passar els caps de setmana tots sols a la ciutat. Els meus germans grans no venien, llavors era jo la responsable dels dos petits (en Joan i en Pau, que tenien 14 i 15 anys). Agafàvem el tren el divendres a la tarda i tornàvem el ?diumenge a la nit. Mai arribaven puntuals, ja que ramplejàvem fins el darrer moment... Potser arran d'això sempre vam tenir molta connexió tots tres.

A casa sempre es va viure la música: la mare era molt alegre i sempre cantava, el pare era un gran entusiasta de la música clàssica i quan podia n'escoltava i els diumenges posava sardanes. La nostra àvia era professora de piano i de dansa rítmica i quan anàvem a casa seva sempre ens feia audicions. Ella intentava ensenyar-nos a tocar el piano... però ja se sap... A les nenes també ens ensenyava danses perquè ?l'acompanyéssim mentre tocava.

D'adolescent, jo vaig començar a estudiar guitarra, però com que només feia escales me'n vaig cansar... En Pau va ser el que va agafar la guitarra i va aprendre'n tot sol. Llavors en Joan li va demanar que li ensenyés i així van començar tots dos al món de la guitarra. En Pau també practicava amb el piano de l'àvia i amb la meva flauta quan jo estudiava magisteri.

Els dos van ser els qui van introduir a casa The Beatles i el rock & roll, encara que va ser abans, de més petits, que una noia que ajudava ma mare a les feines de casa ens va connectar amb la música ie-ie.

De ben jovenets ja assajaven a la terrassa del carrer Bailén i jo feia de públic. Llavors em demanaven la meva opinió. La veritat és que encara recordo com em vaig esgarriar quan vaig escoltar per primera vegada El sexo. La música em va agradar molt però la lletra... ui, si els meus pares ho escoltessin!

Van anar passant els anys i sempre vaig ser la seva fan incondicional, fessin el que fessin, junts o per separat. També eren uns grans amics meus i jo ho era d'ells; ells m'aportaven de la vida la visió masculina que em faltava i jo la femenina, sempre parlàvem sense embuts.

Per això quan van marxar em vaig proposar un objectiu: donar a conèixer a tothom el seu treball musical dels darrers anys de la seva vida, un treball al qual van dedicar moltes hores. L'objectiu es farà per fi realitat aquesta nit a La Mirona.

Ara sóc mestra. A l'escola cada any a finals de gener celebrem el Dia de la Pau. La professora de música treballa una cançó que fa referència al tema en concret i després tota l'escola el posa en comú. Aquest any em donen suport al record cap els meus ?germans i cantaran El so de la llum, tema d'en Joan, i llegirem un poema d'en Pau, Oda a les pàtries.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/cultura/2012/01/21/naixement-duns-musics/543080.html?utm_source=rss